

pravičeno pričakovali kake podpore, ker res nekaj nudimo ljudem. Recimo: občinski možje bi se pri seji tudi nas naj spomnili. Nena-povedana igra »Pri kapelici« se je malo zakasnila. Bo pa potem lepše izpadla. — Kdor želi brati lepe knjige, naj se priglasijo in vpiše pri Prosvetnem društvu. Letos smo naročili veliko lepih knjig.

Slivnica pri Mariboru — Podova. Slivniški študentje so nas za Božič presenetili. Pripravili so Gogoljevo komedijo »Ženitev« in jo podali na Stefanovo v slivniškem Prosvetnem domu, na Novo leto pa v Podovi na šolskem odru prav izvrstno. Povsod so ljudje pokazali globoko simpatijo do njih s tem, da so napolnili dvorano do zadnjega kotička. Igralci so se pa tudi zavedli svoje naloge in nudili so jim pravega odrskega užitka. Pokazali so tako spretnost in izvežbanost, da bi bilo drugim igralcem pri njih se učiti igranja.

Sv. Marjeta na Dravskem polju. Na Svečnico dne 2. februarja vprizorijo slivniški študentje prekrasno tridejansko komedijo »Ženitev« in sicer v dvorani pri g. Finžgarju. Prijatelji zabave in smeha, pridite, ker Vam ne bo žal!

Sv. Trojica v Slov. goricah. Katoliško izobraževalno društvo pri Sv. Trojici v Slov. gor. ponovi na občno željo gledališko predstavo: »Vladimir Viličinski« v 5 dejanjih v samostanski dvorani na Svečnico dne 2. februarja, popoldne po večernicah ob treh. Vljudno vabi odbor.

Sv. Anton v Slov. goricah. Prireditev društva starih vojakov in invalidov pri Sv. Antonu v Slov. goricah v nedeljo dne 22. januarja je sijajno uspela. Predstavljala se je z Društvenem domu žaloigra: »Za hrepenenjem po materi.« Povedla nas je predstava v svetovno vojno, kjer so nam naši igralci, katerim gre vsa čast in ki so dovršeno igrali svoje vloge, predstavili vojaka, ki se vsled svoje mladoletnosti in hrepenenja po domu in svoji materi nikakor ni zamogel privaditi grozotam vojne. Prav imenitno je igral svojo vlogo tudi vojaški duhovnik, ki je spremljal nedolžnega vojaka na morišče. In koliko muke in težav je pretrpela uboga mati doma. Vsa zahvala pa gre tudi udeležencem predstave, domačinom, sosednjim faranom, sploh vsem gostom iz različnih krajev, celo iz Gornje Radgone, kateri

so do zadnjega kotička napolnili Društveni dom. Sliši se, da namerava društvo v kratkem času igro ponoviti, in na to se že sedaj opozarjate tokrat izostali, da si to predstavo sigurno ogledate.

Sv. Anton v Slov. goricah. Žaloigra »Za hrepenenjem po materi« ponovi Društvo starih vojakov v nedeljo dne 5. februarja.

Sv. Tomaž pri Ormožu. V nedeljo dne 5. februarja, popoldne po večernicah, vprizori carkveni pevski zbor veseloigro »Rodoljub iz Amerike«, spevoigro »Srce in denar« ter kuplet »Časnikarja«. V slučaju skrajno slabega vremena se prireditev preloži na nedeljo dne 12. februarja. Prijatelji petja in poštene zabave od daleč in blizu prav iskreno vabljeni!

pristopilo še dokaj novih. Iz poročil društvenih odbornikov je razvidno, da je društvo v preteklem letu navzlic sedanjim težkim časom prav živahno delovalo. Imelo je osem prireditev, ki so imele vse prav dober gmožen in moralen uspeh. Nadalje so se prostori društvene knjižnice temeljito preuredili in popravili. Zlasti pa je odbor skrbel, da se je knjižnica izpopolnila ter je nabavil 21 knjig najnovejših in priporočljivih izdaj. Člani so knjižnico prav pridno obiskovali in se je lansko leto prečitalo 720 knjig. Na občnem zboru se je ponovno izvolil naslednji odbor: predsednik Fr. Tanjšek, podpredsednik Anton Praprotnik, tajnik Fran Verdev, blagajnik Avgust Zajc, knjižničarja Ivan Podpečan ter Ivan Čremožnik, za-

Zadnja pot bivšega predsednika Združenih držav Sev. Amerike Coolidgeja.

Št. Andraž pri Velenju. Da kljub vsem gospodarskim neprilikam še vedno narašča zanimanje za društveno delo, je znova pokazal občni zbor Katoliškega prosvetnega društva, ki se je vršil v nedeljo dne 22. januarja, ob obilni udeležbi članov in drugih naših prijateljev. Znova se je pokazalo, da se naša mladina še vedno trdno oklepa svoje organizacije, saj je poleg lanskih članov, ki so ostali vsi zvesti,

pisnikarja Andrej Vaši ter Ferdo Majhenič. Nanovo sestavljen odbor nam jamči, da živahno pričeto delo v društvu ne bo prenehalo. Kakor v preteklem letu, tako bo tudi letos odbor skrbel predvsem za nabavo novih knjig; zato vabi člane, da še marljivo obiskujejo knjižnico kot v lanskem letu.

*

Pametna misel.

Pavliha se je bil postal in premišljevali je začel, kam bi na — stare dni. Staršev ni več imel, ne drugih sorodnikov, h katerim bi jo mogel kreniti. Zato je pač moral kje nekoga poiskati, ki bi ga vzel pod streho. Izmisli si je imeniten načrt. Lepega dne se je prikazal v svojem rojstnem kraju. Najprej je stopil na županstvo ter je vprašal za g. župana. Ko so mu dovolili, stopiti v njegov urad, je prosil župana, če bi mogel hraniti na občini težek zabo, ki ga je bil pustil na stopnicah v varstvu občinskega sluga.

»Kaj pa je z zaboju?«

Pavel Keller:

4. nadaljevanje.

„Skrivnostni studenec“

Roman.

Poslovenil dr. Ivan Dornik.

»Vse to pa zaradi take deklina, kakršna je bila Katrica,« je zavpil fant, »in radi tega vraga, radi Medvena!«

»Karel, o mrtvih ne smemo govoriti nič slabega, Katričina mati pa ima že itak težko življenje, revica je, oba otroka je izgubila. Katrica mrtva, sin na tujem.«

»Ali se nič ne vé zanj?« je vprašala Colnarica.

»V Braziliji je, skriva se v pragozdu. Nihče bi ga ne našel, kajti nadel si je drugo ime. In kje naj takale uboga žena tudi išče sredstev, da bi poiskala siná? Pred tremi dnevi je prejela pismo iz Rio de Janeiro. Bilo pa je takoj zapisano v njem, naj ga ne iščejo v Rio; pismo da je le ob priložnosti poslal tja. V pismu je bilo

nekaj denarja, pisal pa ni drugega nič, kakor da še ni mogel več prihraniti, da misli na mater z ljubeznijo, na Katrico pa z gnusom.«

»Ta je vedel, kaj je čast, ta ni prenesel sramote,« je zašepetal Karel. »Jaz bi tudi rad od tu; jaz bi se tudi rad skrivil v pragozdu.«

»Karel,« ga je zavrnila mati, »naju ne teži nobena sramota. Mene nihče drugi ne spravi s tega grunta kakor smrt.«

V ušesu starega učitelja se je nenadoma oglasilo kakor šepetanje nevidnega duha: »Ali pa te preženo od tukaj težki časi.«

Učitelj se je napotil domov. Šel je počasi, korakal je zelo zamišljen po cesti. Nenadoma pa se je zdrznil; za svojim hrbtom je čul korak.

»O, gospod učitelj! Bili ste pri Colnarjevih; videl sem vas iti v hišo.«

»Vi — Medven? Greste pač v gostilno?«

»K »Upanju« v Spodnjo vas. No, če dela človek ves dan, mu zvečer diši kozarec piva. To si je že zaslužil.«

„Patroni“

Ako slišimo ime »patron«, ki pomenja zaščitnika, mislimo na kakega svetnika ali mogočnejšo pokroviteljsko osebnost. V ameriških Združenih državah poznajo patrone, ki so vse nekaj drugega, le sveti in zaščitniki ne!

Da bomo sprevideli, kedo in kaj so ameriški patroni, navajamo vzglede:

Trgovci z ribami.

Ameriški trgovci z ribami so prodajali svoje blago na trgih in so shranili sami v svoje žepe izkupiček. Lepega dne se je javil ribjemu trgovcu mož, ki mu je izjavil, da bo njegovo trgovino patroniziral. Nagovorjeni je bil ves presenečen in je odločno izjavil, da ne rabi nobenega patrona, ker njegova trgovina redi njega in družino. »Da, da«, je odgovoril odposlanec, »tako je bilo dosedaj. Ako pa ne prevzamete našega patronata, bo vaša trgovina uničena!« Trgovec seve ni verjel v nevarnost in je odklonil patrona.

Drugo jutro za tem je bila njegova trgovina pomazana s smolo, ribe v sodih pa zastrupljene. Prizadeti je obupan, a naroči sveže blago. Po sprejetju svežih rib udrejo v njegov lokal neznanči, ki prevrnejo vse posode z ribami in ubijejo ribe. Na ta način mu ovirajo vsako trgovanje. Mož se pusti v obupnem stanju patronizirati. Ko je prevzel patrona, prenehajo napadi. Tolovajski patroni ga ščitijo, od čistega dobička mora plačevati za zaščito 50%.

Kmalu so razširili patroni svoj »za-

ščitni« delokrog na celotni ribji trg v Ameriki. Za trgovci z ribami so prišli na vrsto drugi in danes je nemogoča v Združenih državah vsaka obrt, ki bi bila brez patronata. Natakariji, snažilci oken, prodajalci sadja, nastavljeni po hotelih, vsi ti so pod nadzorstvom dobro organiziranih patronov in se vsak podvrže prostovoljno plačevanju zaščitnega davka. Kdor bi se pa drznil zoperstaviti patronom, je uničen tekom par ur, največ pa v par mesecih.

Ameriški patroni iztisnejo v 1 letu iz zaščitnih podjetij in oseb do 12 milijard dolarjev.

V zadnjih letih so si zasigurali patroni še en vir dohodkov. Odvajajo bogate osebe ali deco in tirjajo odkupnino v deset tisoče dolarjev. Pred vsem so se lotili bogatejših advokatov, kjer jim obrt ugrabljenja posebno uspeva.

Ali ni odpomoči napram patronom?

Vsak Evropejec se čudi in ne more razumeti teh neznosnih ameriških varnostnih razmer. Treba pa pomisliti, da ima vsaka država ameriške unije svojo lastno zakonodajo. Zaprejo takoj po zločinu le morilca, ne pa tatu ali kakega goljufa. Ako je zasledovan radi tatvine ali poneverbe v eni državi, pobegne v drugo, kjer se ne zmenijo za njegove prejšnje grehe.

Sodnike in državne pravdnike voli prebivalstvo. Na te volitve imajo največji vpliv patroni in pretežna večina ameriškega sodstva je iz vrst ali vsaj pod odločnim vplivom raznih patronatskih band in organizacij.

nih slučajih. Rodilo se jih je 73, dečkov 45 in 29 deklic, za 20 manj kot leta 1931. Poročilo se jih je komaj ena dobra tretjina proti predlanskemu, namreč 7 parov proti 18. Kaj pa čemo? Življenje je čedalje težje; še eden sam se komaj pretolče iz dneva v noč, iz noči v dan, kaj šele dva, trije itd.! Mora že imeti veliko korajže v glavi, pa še več ljubezni v srcu, kdor se upa v teh časih podati v zakonski jarem. Umrlo jih je 63, moškega spola 35 in ženskega 28, za 27 več kakor predlanskim. Nihče ni bil varen pred belo ženo z ostro nabrušeno koso. Posebno so ji ugajali mali, pod dve leti stari otroci, katerih je pobrala 21. Pa tudi starih se ni ogibala. Njen najmlajši plen je bil star komaj 10 minut, najstarejši pa 89 let in 4 dni. Da bi bila bolj nemotena pri svojem krutem poslu, je podrla s svojo koso banovinskega g. zdravnik. Pravijo, kadar drevje listje in brstje poganja, takrat ljudje najbolj umirajo; pri nas se je lansko leto to prerokovanje nenavadno izpolnilo. Meseca aprila in maja smo imeli 24 smrtnih slučajev. Posebno glasen pridigar za pripravo na smrt je bil za nas sv. Florijan (4. maj); ta dan smo spremljali na pokopališče 67letnega zakonskega moža, 77letno vdovo, petletnega fanteka in dvetletno deklico; kot nameček so še ravno ta dan iz najoddaljenejšega kota župnije, iz Podvelke odnesli 11mesečnega otroka na brezniško pokopališče. Torej 5 pogrebov na en dan v župniji z okroglo 3000 duš. Pa se je smrt tudi pošteno utrudila; dne 17. junija je odšla na več kot dvamesečne počitnice in se je prikazala šele 25. avgusta. Nekaj je še treba omeniti; kljub slabim časom so vsi naši rajni umrli naravne in krščanske smrti; nobeden ni odšel z vrvjo okrog vratu, s strupom v želodcu ali s kroglo v glavi na drugi svet, kakor to čedalje bolj delajo po mestih in industrijskih krajih.

— Drugače gre pri nas vse po starem, izvoženem tiru; kot napredek smemo imenovati novozgrajeno »skakalnico«, preko katere si bodo domači in tuji smučarji pretresali kosti in mozeg. Imamo tudi redno avtobusno zvezo k vlakom; vsak, ki ne hodi rad, lahko sedé dospje s postaje v Sv. Lovrenc. Zaspal pa nam je vsled krize že davno obljubljeni most čez Dravo ob železniški postaji. Upanja pa vendar ne smemo zgubiti, saj smo pred tremi leti slišali zagotovila, da hosta eden in isti dan blago-

St. Peter pri Mariboru. Bralcem »Slovenskega gospodarja« se naznanja, da je naš pridni dostavitelj našega lista in pisem, g. Budja L., praznoval desetletnico svoje službe pri Sv. Petru. Ker je naša občina gričkasta, je služba

tukaj jako težka in naporna, a naš natančni Lovro se je res potrudil, da so dobili vsi ljudje svojo pošto. Ljubimo ga vsi Šentpeterčani. Želimo mu vsi še mnogo let!

Sv. Lovrenc na Pohorju. Pa se malo pomenimo, kakor vsako leto, in pogledimo za 366 dni nazaj. Življenski »računski zaključek« za lansko leto se precej razlikuje od računskih zaključkov poprejšnjih let. Nazadovali smo pri rojstvih in porokah, napredovali pa pri smrt-

»Da, da,« je rekel učitelj. »Torej ste me videli, ko sem šel k Colnarjevim?«

»Če je človek v taki sosesčini, vidi marsikaj, marsikaj tudi, česar celo videti noče. Zadnji čas je bilo tukaj veliko videti.«

Učitelj ni odgovoril.

»Mnogokaj je bilo videti. Ta sodna obravnavava je bila ogabna. Vsa vas je prišla v slabo ime. V vseh časopisih je bilo debelo in razprostrto natisnjeno. Tudi moje ime je bilo zapisano tam, kot priče. Prav malo mi je za to, če stoji moje ime v časopisih v takem slučaju. Če oznamim v krajevnem listu ali pa v »Poljedelskem obzorniku«, da imam na prodaj pitanega bika, tedaj sem košat in ponosen, če vidim svoje ime zapisano pod ponudbo, toda za pričo pri razpravi o umoru — fuj grdoba!«

Učitelj zopet ni odgovoril ničesar. Kmet se je zasmejal.

»Za glavno pričo — haha! Kaj pa naj storim? Vzdigneš tri prste in potem — na dan z besedo! Ali pa sam prideš v ječo! Haha, ali naj prisežem po krivem? Prizanašam Colnarju, te-

mu požrešnežu, ki že dvajset let v sovraštvu živim z njim? Ali si upa reči kdo, da sem prisegel po krivem? He, ali si upa kdo?«

»Nihče ne trdi,« je zamrmral učitelj.

»Bi mu tudi odsvetoval. Ostro odsvetoval! Govoriva rajši o čem drugem. Bili ste torej pri Colnarjevih?«

»Ali vas tako zanima?«

»No, prav veliko gostov ne bo več tja. Posli tudi beže.«

»Najboljši bodo ostali.«

»Dva ali trije, drugi pojdejo.«

»Dosti slabo za ubogo ženo!«

Korakala sta nekaj časa dalje. Nato je rekel Medven:

»Nekaj vam hočem reči, gospod učitelj: najbolje ho, če žena proda. Saj vendar ne bo mogla gospodariti; strlo jo bo. Dvanajst let! Kako pa naj vodi vse sama?«

»Ali bi morda vi radi kupili Colnarjev grunt?«

»Kdo se meni o meni? Kje pa naj vzamem denar za tako veliko posestvo? Ne, ne! Proda

»Vidite, g. župan, nisem prispel sem praznih rok, ampak nabral sem si v tujih krajih precejšnje bogastvo, ki ga hranim v zlatu in v žlahtnih kamnih v zaboji. Poiskal si bom tu mirno sobico in za teh par let, kar jih še bom živel, bom dal dotičniku, ki me bo prehranil, vsebino zaboja kot plačilo. To bom za beležil v oporoki. Da pa mi kdo ne bi zaklada izmaknil, prosim, da ga moreni hraniti v občinski blagajni. Za to uslugo bom zapustil okroglo svoto iz zaboja za občinske reveže.«

»Dobro, prošnji bodi ugodeno. Kje se pa mi sliši nastaniti?«

»Tega, milostivi gospod župan, še ne vem,

slovljena in otvorena naš novi most čez Dravo in nova železniška postaja med Ponkvo in Poljčanami.

Rače. Nedavno smo spremili k večnemu počitku vdovo ter posestnico Antonijo Lipnik, p. d. Hlebičeve mater, v starosti 72 let. Rajna je celih 17 let neumorno gospodarila s svojimi otroci, ker ji je mož preminul med svetovno vojno. Naj počiva v miru! Nato je bela žena kar pri sosedih izmaknila iz vesele Vindišove rodbine priljubljeno teto Marijo Paumannovo v 79. letu svoje starosti. Rajna je bila dobra ter blaga duša in usmiljenega srca ter zmiraj vesele narava. Pogreb rajne se je vršil dne 19. januarja; kljub sneženemu meteu jo je spremljala velika množica občinstva, znancev ter sorodnikov na zadnji poti. Rajna je bila botra številnim otrokom. Bodi ji blag spomin in naj ji sveti večna luč! Pogrebe imamo tukaj vedno, gostij pa nič, ker manjka nevestam drobiž, ker je kriza.

Sv. Barbara v Slov. goricah. G. urednik, gotovo mislite, da mi je zmrznilo črnilo, ker se še letos nisem nič oglasil. Ne zamerite, bom vam danes bolj obširno poročal naše novice: Lansko leto je bela žena majka smrti pokosila 47 ljudi doma in v bolnici, narodilo pa se jih je 51, torej smo malo napredovali, je pač kriza. Danes, ko vam to pišem, še bridko in turbo naznanjajo zvonovi, da smo položili k večnemu počitku g. Kristl Alojzija, posestnika in vpokojenega učitelja, bivšega občinskega odbornika v Koreni, bivšega tajnika tukajšnje posojilnice itd. Rajni je bil mož stare korenine, neomahljiv Slovenec, ki je leta 1914 dolge mesece predsedal v graških ječah, ker je bil pravi sin slovenske matere. Politično ni bil zagrizen in se je dalo z njim marsikaj pametnega pomeniti. Še par dni pred smrtjo sva govorila o naših gospodarskih organizacijah in seveda tudi o politiki. Nisem mislil, da se od tega moža dobričine poslavljam zadnjič, želel sem mu skorajšnjega okrevanja, dejal mi je: O saj se bova gradila ceste, kot sva lani proti cerkvi. Kako je bil priljubljen, je pokazal njegov pogreb; velika množica ljudstva z župani in občinskimi odbori, učiteljsvo, šolska mladina, žandarmerija, zastopniki društev so ga spremljali na zadnji poti na mirodvor, kjer sniva njegova soproga večen sen. Celi rodbini Kristlovi naše najiskrenejše sožalje,

dragemu pokojniku-rodoljubu za pokoj njegove duše: Zemljica slovenjegoriška mu bodi lahka!

Sv. Barbara v Slov. goricah. Da ne bo samih žalostnih novic, vam hočem nekaj bolj veseliga povedati. Predpust, ti čas presneti! Govorimo o gostijah, in sta se že res dva farana poročila. Martin Kajzer je šel v Dolge njive in dobil za ženo Liziko Šuc, ženin je član tukajšnega društva, nevesta pa članica Marijine družbe pri Sv. Rupertu. Štefan Šauperl, posestnik in gostilničar iz Zimice, je pripeljal na svoj lepi dom Irmo Kosi iz Loč pri Konjicah. Ženin je član in blagajnik našega gasilnega društva. Obema paroma želimo veliko sreče in božjega blagoslova v novem zakonskem stanu! Seveda še imamo več kandidatov in še veliko več kandidatinj za zakonski jarem. Tudi veselice bomo imeli: na Svečnico Kmetijska podružnica pri Kirbišu, dne 12. februarja gasilno društvo pri Šauperlu, dne 19. februarja pa spet pri Kirbišu. Nova barbarška občina bo obsegala vse štiri občine v celoti in se ne bo ničesar delilo vstran. Tega mnenja so vsi občinski odbori in tudi vsi uradi. Občina Korena ima svoj proračun že pod streho, druge postavke so znižane, samo za gradnjo nove ceste smo ostali pri starem znesku. Vložili smo nove prošnje za podporo na vsa merodajna mesta in mislimo, da nam vsaj po dveh letih naklonijo gospodje v Ljubljani za to prepotrebno delo primerno subvencijo.

Sv. Martin pri Vurbergu. Bridko so zadoneli zvonovi ter oznanjali žalostno vest, da je na veke zatisnil svoje trudne oči g. Ignac Kumer, posestnik, bivši občinski odbornik, blagajnik šolskega odbora, član načelstva Ljudske posojilnice, njen soustanovitelj, neustrašen borec za katoliška načela, mož poštenjak in vnet kristjan. Rajni je vzgojil sedem otrok v pravem katoliškem duhu, ena hčerka je usmiljenka-prednica v Ljubljani, sin Avguštin je vojni referent pri sreskem načelstvu v Mariboru, drugi pa so posestniki. Blagemu možu, zvestemu katoliškemu Slovincu bodi Bog plačnik! Teško prizadeti rodbini naše globoko sožalje! — V Spodnji Koreni je umrla Ivana Kumer, posestnica, stara 56 let, v Ciglencah pa Franc Ribič, star šele 32 let. Misli se je ta predpust poročiti, a je prišla po njega druga nevesta, bela žena, ter ga vzela s seboj. Pokoj

Advokat

dr. Sluga Jurij

v Ptuj

naznanja, da je otvoril pisarno nasproti sodišču v hiši g. Weissenstein. 97

njegovi duši! — Tukajšnja Ljudska hranilnica in posojilnica vrlo dobro deluje ter napreduje, tako po številu članstva, kakor tudi po naraslih vlogah. Nalagajmo svoje prihranke v ta zavod! Svoji k svojim! — Zložitev občin bo taka, da se bodo spojile občine Sv. Martin, Spodnji Duplek, Zgornji Duplek in Ciglence v eno občino, katera bo štela okrog 1700 prebivalcev. Občani iz Spodnje Korene so pa proti pregrupaciji k Sv. Martinu.

Sv. Lovrenc na Dravskem polju. Skoro ob istem času sta nas zapustila dva farana in odšla v večnost: vdova Predkaka Marija, p. d. Pekova, kmetica-užitkarica v Spodnjem Sv. Lovrencu, stara 64 let, je po kratki, hudi bolezni počakala le še svojo hčerko Katico, soprogo trgovca g. Avgušтина v Rogatcu, da je prišla k njeni smrtni postelji, potem pa je v Gospodu zaspala. V Župeči vasi pa je po dolgi, mučni bolezni umrl bivši gostilničar Štefan Beranič. Velike množice ljudi so blagima pokojnima posodile zadnje poti. Naj v miru počivata! — Zadnji teden se je zima tudi pri nas začela ostreje kazati: pa saj je to njena pravica. Da bi le prehuda in predolga ne bila! Veselo pa je pri nas sedaj zato, ker so se začeli fantje skoro iz cele fare vneto udeleževati sestankov fantovskega odseka. Le tako naprej: sami boste zdaj in še v poznih letih tega veseli in vsa fara bo lahko na vas ponosna. Bog živi!

Sv. Marjeta niže Ptuja. Tukajšnje domače gasilno društvo je imelo dne 6. januarja svoj tretji občni zbor in volitve: Komaj še obstoja štiri leta in ima vse na svojem mestu: gasilno orodje z ročno brizgalno, službene obleke s čeladami itd. Zahvaliti se je dosedajšnemu vodstvu in tudi vsem prijateljem gasilstva, da si smo v teku štirih let vse potrebno nabavili in plačali, da še imamo nekaj prebitka. Izvoljeni so bili: za načelnika Iv. Muhlč, za podnačelnika Janžekovič Franc st., za poveljnikovega namestnika Preac Ivan, za tajnika Čokl Iga,

Ali mi morete dati kak nasvet?»

»Z veseljem bi te jaz vzela sam, ker si mi zelo všeč, ali žal, ne morem, ker imam familio svoje omož. hčerke pri sebi. Pač pa lahko greš k mojemu prijatelju trgovcu Skopunu. Prijavi te bom!«

Za Pavliho so začeli lepi dnevi. Trгоvec ga je rad sprejel in mu je stregel, kakor je najbolje znal. Tako je preteklo pol leta. Tedaj je vlekla Pavliho spet želja po pustolovščinah na potovanje. Napravil se je, kakor da bi od dneva do dneva postajal slabši in nazadnje je ostal v postelji, kakor da bi bil umrl. Trгоvec je takoj stekel na magistrat do g.

naj — in naj se loči od tega razuzdanca, ki sedi zdaj v ječi. Saj to lahko stori — saj to je vendar vzrok za ločitev — ječa — izguba časti — to je vzrok za ločitev!«

Stari učitelj je nenadoma obstal. Pobliskal je z očmi na svojega spremljevalca skozi steklo svojih očal.

»Gospod Medven, vaše želje se ne bodo izpolnile.«

»Kakšne želje? Kaj pa mislite reči s tem? Ali sem rekel kaj takega?«

Zopet in zopet je ponavljal ta tri vprašanja. Učitelj mu ni odgovoril. Skoraj sta dospela do šolskih vrat.

»Lahko noč!« je rekel učitelj, ne da bi dal svojemu spremljevalcu roko, in je izginil v hišo.

»Kaj vendar mislite? Kaj se je zgodilo?« je zaklical Medven za njim. Ko ni dobil nobenega odgovora, je šel dvajset korakov dalje. Nato je obstal, zacepetal z nogo in zagodel:

»Prekleta reč! Umazan gobec sem, nič drugega. Na starega pa bom malo popazil. Nevaren je.«

Jezno je koračil dalje.

Sto metrov za njim je šel krepek, mlad mož. Čez ramo je imel obešeno puško, oblečen pa je bil v obleko obmejnih stražnikov.

Slovo od doma.

Prišle so kratke božične počitnice; učitelj jih je moral izkoristiti, če je hotel spraviti Karla Colnarja nazaj v gimnazijo in pri tej priložnosti obiskati svojega sina.

Mati Ana je stala s svojim sinom pred veliko sliko svojega moža, ki je visela nad zofo. Bilo je 28. decembra.

»No, Karel, sedaj mora biti tako, da se bova ločila. Verjemi z menoj vred, da je oče nedolžen. On ni zločinec; nesrečen je. Bodi priden! Piši mi vedno tako, da bom prejela tvoje pismo vsako nedeljo.«

Nato je potegnila sinovo glavo k sebi, mu naredila križ na čelo in rekla: »Bog te obvaruj!«

Tedaj je sin jokaje obvisel na materinem vratu. Nato sta se vzravnala oba in odšla po veliki veži na dvorišče. Hišni zvonec, ki je na-

za blagajnika Fürbas Jože, za odbornika Znidarič Filip in Janžekovič Franc ml. Želimo, da bodo zopet na novo izvoljeni tovariši držali red in disciplino, kakor so dosedaj in gospodarili v dobrobit društva in v pomoč bližnjemu. Umrla sta nam lansko leto dva dobra in agilna tovariša: podnačelnik Janžekovič Tomaž in orodničar Habjanič Tomaž. Komaj se je leto 1933 začelo, smo že zopet izgubili 4. januarja ustanovnega in podpornega člana g. Mikl Ivana. Naj počiva v miru!

Sv. Vid pri Ptujju. V soboto dne 21. januarja smo pokopali daleč okoli znanega trgovca in posestnika z Brega Antona Rop. Pokojni je bolehal par mesecev in je silno trpel. Prijatelji so ga hodili obiskovati, vsem se je smilil pridni mož, ki je toliko trpel. Njegov pogreb je bil tako prijeten, kako je bil priljubljen. Cela procesija prijateljev in znancev ga je spremljala na zadnji poti. Cerkveni pevci so pred hišo in na grobu pod vodstvom g. organista Begleza res lepo zapeli v slovo. Tako veličastnih pogrebov je pri nas malo. — Obenem z Ropom smo spremili k večnemu počoju znano staro Rožo Kranjc iz Tržca. Dobra žena je bila stara 83 let in pol. Tudi ona je imela lep pogreb, tudi njej so pevci zapeli na grobu. Naj počiva v miru dobra žena! — Letošnje leto imamo že 11 mrtičev. Smrt zelo pobira, posebno stare.

Polenšak pri Ptujju. Kakor povsod, čutimo tudi mi težko gospodarsko stisko in to tembolj, ker je naša okolica lansko leto silno trpela vsled celoletne hude suše. Ni skoraj gospodarja, kateremu ne bi primanjkovalo potrebnega živeža, predvsem za živino. V tem pomanjkanju nas dnevno nadlegujejo razni brezposelni, potrebni in mnogo tudi nepotrebni. Pa kaj jim naj dajemo? Čudimo se, kako bi naj podpirali druge, ko pa je že itak vprašanje našega gospodarstva jako kritično. — V teh težkih časih pa tudi ne manjka taktik, ki si kaj radi vzamejo tam, kjer si svoj živi dan niso nikdar nič shranili. V zadnjem času so odnesli novo, šele pred meseci kupljeno dvokolo mizarju Alojzu Viher iz Braclavec. Izdrli so zapah na kletnih vratih ter brezskrbno in nemoteno z njim pobrisali v temno noč. Upa pa se, da ti tički na spomlad ne bodo dolgo kolesarili. Temeljita zanjka, ki jim je nastavljena, jih bo tudi ujela. Potrebno je, da oblast poskrbi nameravane legitimacije in kolesno vidno številko. Enaka usoda je tudi zadela našega banovinskega cestarja. Za par minut je pustil kolo zunaj pred gostilno g. Šori in to priliklo je porabil nek uzmovič ter izginil s kolesom. Tem občutnejše je bilo to za cestarja, ki je imel to kolo izposojeno in je moral zato lastniku kolesa kupiti drugo, novo kolo. Tudi prijatelj kurjih pečenk ne manjka. Marsikje se sliši, da skrivnostno izginjajo lepe kokoške. Nekateri dandanes krajevo kakor srake in vsaka, še tako kunstna ključavnica popusti pred takimi kradi-mojstri. Oblast bo morala na take ljudi bolj paziti in dobljene krivce bolj strogo kaznovati. — Dne 23. januarja smo imeli veselo poroko. Poročena je bila mladenka Kata Kelenc z F. Majcenom iz Podgorec. Prva nevesta v tem novem letu, a še ta nam je mahnila preko domače meje tja dol k Sv. Lenartu. Želimo mlademu paru na poti zakonskega življenja obilo sreče in zadovoljnosti. Kakor je videti v tem predpustnem času ne bodo Polenšani imeli dosti gostij, čeravno nam tudi kandidatinj za zakonski jarem ne manjka.

Zgornja Sv. Kungota. Dne 18. decembra preteklega leta je privedla tukajšnja šola dve bo-

Radi splošne krize so znatno padle na Holandskem cene svinjam. Vse prašiče, katerih ne morejo prodati, zaznamujejo na ušesih.

zični igrici z deklamacijami in petjem. Režijo sta imeli učiteljici gđc. Ivanka Rečnik in Matilda Beloglavec. Prireditev je popolnoma uspela ter prinesla tako šolski mladini kot starešemu urice čistega veselja in božičnega nastroja. Pristrčna hvala Prosvetnemu društvu ter njegovemu predsedniku preč. g. Francišeku Magdiču za prepustitev dvorane in odra! Dne 16. januarja 1933 se je vršila božičnica za revne šolske otroke. Obdarovanih je bilo 127 šolskih otrok z različnim blagom in božičnim kruhom v skupni vrednosti okoli 3000 Din. Da se je vršila božičnica v tem obsegu, gre iskrena zahvala: banski upravi, Družbi sv. Cirila in Metoda, vsem vaščanom, ki so darovali večje ali manjše zneske, g. trgovcu Josipu Senekoviču in gđc. trgovki Anici Leber, ki sta velikodušno darovala mnogo blaga, županstvu občine Zgornja Sv. Kungota ter g. avtopodjetniku in pekovskemu mojstru Rudolfu Smonigu v Svečini. Nakup, razdelitev blaga in okrasitev božičnega drevesa sta izvedli v občo zadovoljnost obe gđc. učiteljici. Naj Bog vsem stotero povrni po besedah sv. evangelija: Kar ste enemu mojih najmanjših storili, ste meni storili! — Šolsko upraviteljstvo.

vadno zapel vreščavo, se je oglasil danes v slovo prav rahlo; tako obotavlja se in počasi je odprla mati vrata.

Na dvorišču je čakal hlapec s kočijo in z dvema najboljšima konjema. Karlov kovčeg je bil že na vozu, tudi popotna torbica učiteljeva, po katero je bil šel sinoči hlapec. Le starčka še ni bilo. Srečal je bil namreč medtem na poti po vasi mlado graščakovo hčerko s Kolovca.

»Tako zgodaj že v vasi, Ema?»

»Ponoči sem bila pri stari Golobovki. Bolna je in čisto zapuščena. Pa sem ostala pri njej.«

»Čudovit otrok! Bolnikom streči je najtežje na svetu. In to opravljaš ti, ki si stara šele šestnajst let.«

»Skoraj sedemnajst že.«

»No, da — sedemnajst! V teh letih imajo deklice vse kaj drugega v mislih, kakor pa bedeti pri starih, onemoglih ženskah. To imaš po svoji materi, Ema; ona je bila dobri angel v vasi. Le da je umrla tako zgodaj. Ni mogla prebo-

leti, da je tvoj brat padel. Dvajset in štiri je bil star, ali ne, ko je padel...«

»Dvajset in eno,« je tiho odgovorila deklica.

»Dvajset in eno! Vojna! Dvajset in eno!«

Nato ji je učitelj povedal, da gre sedaj k Colnarjevim in da bo odpeljal Karla v šolo. Fant da ne mara več v prejšnjo gimnazijo nazaj, česar pa mu nihče ne sme zameriti.

»Saj se poznata?«

Ema je rahlo zardela. Ko je še hodila v licej, je večkrat srečala Karla v mestu. Navadno sta šla le s pozdravom eden mimo drugega, in če sta kdaj izpregovorila besedo, so bila to le vprašanja in odgovori, ki so se tikala zdravja in doma.

Vselej sta bila vesela, če sta se videla, in vendar sta bila vedno v čudni zadregi. To je tisti čas v človeškem življenju, ko so se anemone in zvončki že osuli, žarke rože pa še niso zažarele. Pohlevne vijolice so že tu, toda tudi te že močno in omamljivo diše po mladi ljubezni. Mogoče je ta ljubezen najslajša v vsem človeškem življenju.

Dalje sledi.

župana. Hitro so sklicali sejo občinskih očetov, da bi zaklad dvignili. Pavliha se je tiho zmuznil pod galerijo, od koder je vse videl, ne da bi ga kdo zapažil. Zabor so s težavo odprli. Kaj je bilo notri? Samo kamenje. — Gospodje so se spogledali, trgovec je kar tulil od jeze. Stekel je domov, da bi mrtveca vrget na cesto, ali niga bilo nikjer.

Pavliha jo je hitro odkuril in ni ga bilo več domov.

Pregovori.

Učitelj: »Tu beremo: Ni vse zlato, kar se sveti! Povejte kak primer!«

Mihec: »Vaše hlače, g. učitelj.«

— —